

Simplicity in Christ

By Elder Michael Cziepla
Of the Seventy

Simplitate în Hristos

Vârstnicul Michael Cziepla
din Cei Șaptezeci

October 2025 general conference

Applying the doctrine of Christ in a simplified and focused way will help us to find joy in our daily lives.

Punerea în practică a doctrinei lui Hristos într-un mod simplificat și concentrat ne va ajuta să găsim bucurie în viața noastră de zi cu zi.

1. Introduction

Thirty-three years ago, I received my call to serve as a missionary in the Utah Ogden Mission. Of course, because I was coming from Europe, some local Utah traditions like “green Jell-O with carrots” and “funeral potatoes” were a bit peculiar to me!

However, I was deeply impressed by the devotion and discipleship of many of the Saints, the sheer number of people attending Church meetings, and the scale of fully functioning Church programs. When my mission came to an end, I wanted to make sure that the joy I felt and the spiritual strength and maturity I observed would also be available for my future family. I was determined to return quickly to live my life in the “shadows of the everlasting hills.”

However, the Lord had different plans. On my first Sunday at home, my wise bishop called me to serve as the Young Men president in our ward. Serving this wonderful group of young men, I quickly learned that the joy that comes from being a disciple of Christ has very little to do with the size of Church meetings or the scale of programs.

So when I married my beautiful wife, Margret, we joyfully decided to stay in Europe and raise our family in our home country of Germa-

1. Introducere

În urmă cu treizeci și trei de ani, am primit chemarea de a sluji în calitate de misionar în misiunea Ogden, Utah. Desigur, deoarece veneam din Europa, unele tradiții locale din Utah, precum „gelatină verde cu morcovi” și „cartofi serviți la ceremonii funerare” au fost puțin neobișnuite!

Cu toate acestea, am fost profund impresionat de devotamentul și ucenicia multora dintre sfinți, de numărul mare de oameni care participau la adunările Bisericii și de amploarea programelor Bisericii care funcționau pe deplin. Când misiunea mea s-a încheiat, am vrut să mă asigur că bucuria pe care o simțeam și tăria spirituală și maturitatea pe care le observasem vor fi disponibile și pentru viitoarea mea familie. Eram hotărât să mă întorc repede să-mi trăiesc viața la „umbra dealurilor nepieritoare”.

Cu toate acestea, Domnul avea alte planuri. În prima mea duminică acasă, episcopul meu înțelept m-a chemat să slujesc în calitate de președinte al Tinerilor Băieți în episcopia noastră. Slujind acestui grup minunat de tineri băieți, am învățat repede că bucuria de a fi ucenic al lui Hristos are foarte puțin de-a face cu numărul de participanți la adunările Bisericii sau cu amploarea programelor.

Așadar, când m-am căsătorit cu frumoasa mea soție, Margret, am hotărât cu bucurie să rămânem în Europa și să ne întemeiem familia în

ny. Together we witnessed what President Russell M. Nelson taught many years ago: “The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.” When the focus of our life is on Christ and His gospel message, we can experience the full blessings of discipleship wherever we live.

2. The Simplicity That Is in Christ

However, in a world that is increasingly secular, complex, and confusing, with different and often conflicting messages and demands, how can we avoid our eyes becoming blinded and our hearts becoming hardened and remain focused on the “plain and precious things” of the gospel of Jesus Christ? During a time of confusion, the Apostle Paul gave great advice to the Saints of Corinth by reminding them to focus on “the simplicity that is in Christ.”

The doctrine of Christ and the law of the gospel are so simple that even little children can understand them. We can access the redeeming power of Jesus Christ and receive all the spiritual blessings our Heavenly Father has prepared for us by exercising faith in Jesus Christ, repenting, being baptized, being sanctified through the gift of the Holy Ghost, and enduring to the end. President Nelson described this journey so beautifully as the “covenant path” and the process of becoming a “devout disciple of Jesus Christ.”

If this message is so simple, why does it often feel so challenging to live Christ’s law and follow His example? It may be that we misinterpret simplicity as something that is easy to achieve without effort or diligence. Following Christ requires constant effort and continual change. We need to “[put] off the natural man and ... [become like a little] child.” This includes putting our “trust in the Lord” and letting the complexity go, just as little children do. Applying the doctrine of Christ in a simplified and focused way will help us to find joy in our daily lives, give guidance in our callings, answer some of life’s most complex questions, and provide strength to face our greatest challenges.

But how can we practically implement this

țara noastră natală, Germania. Împreună am fost martori la ceea ce președintele Russell M. Nelson ne-a învățat cu mulți ani în urmă: „Bucuria pe care o simțim [are puțin de-a face cu circumstanțele vieții noastre], ea are de-a face în totalitate cu obiectivul principal al vieții noastre”. Dacă obiectivul vieții noastre este concentrat asupra lui Hristos și asupra mesajului Evangheliei Sale, putem avea parte de toate binecuvântările uceniciei, oriunde am trăi.

2. Simplitatea care este în Hristos

Totuși, într-o lume care este din ce în ce mai secularizată, complexă și confuză, cu mesaje și cerințe diferite și, deseori, contradictorii, cum putem evita ca ochii noștri să fie orbiți și inimile noastre împietrite și să rămânem concentrați asupra „[lucrurilor] clare și prețioase” ale Evangheliei lui Isus Hristos? Într-o perioadă de confuzie, apostolul Pavel le-a dat sfaturi importante sfinților din Corint, amintindu-le să se concentreze asupra „[simplității care este în] Hristos”.

Doctrina lui Hristos și legea Evangheliei sunt atât de simple, încât chiar și copiii mici le pot înțelege. Putem avea acces la puterea mântuitoare a lui Isus Hristos și putem primi toate binecuvântările spirituale pe care Tatăl nostru Ceresc le-a pregătit pentru noi, atunci când ne exercităm credința în Isus Hristos, ne pocăim, suntem botezați, suntem sfințiți prin darul Duhului Sfânt și îndurăm până la sfârșit. Președintele Nelson a descris această călătorie într-un mod atât de frumos, numind-o „cărarea legămintelor” și procesul de a deveni „ucenici devotați ai lui Isus Hristos”.

Dacă acest mesaj este atât de simplu, de ce pare adesea atât de greu să trăim potrivit legii lui Hristos și să urmăm exemplul Său? S-ar putea să interpretăm greșit simplitatea ca fiind ceva ușor de obținut, fără efort sau sârguință. A-L urma pe Hristos necesită efort constant și schimbare continuă. Noi trebuie să „[înlăturăm] omul firesc și [să devenim] ca un copil [mic]”. Aceasta include să ne „[încredem] în Domnul” și să renunțăm la lucruri complicate, așa cum fac copiii mici. Punerea în practică a doctrinei lui Hristos într-un mod simplificat și concentrat ne va ajuta să găsim bucurie în viața noastră de zi cu zi, ne va oferi îndrumare în chemările noastre, ne va oferi răspuns la unele dintre cele mai complexe întrebări ale vieții și ne va oferi tăria de a înfrunta cele mai mari încercări ale noastre.

Dar cum putem implementa în mod concret

simplicity in our lifelong journey as disciples of Christ? President Nelson reminded us to focus on “pure truth, pure doctrine, and pure revelation” as we seek to follow the Savior. Regularly asking, “What would the Lord Jesus Christ have me do?” reveals profound direction. Following His example provides a safe path through uncertainty and a loving, guiding hand to hold from day to day. He is the Prince of Peace and the Good Shepherd. He is our Comforter and Deliverer. He is our Rock and Refuge. He is a Friend—your friend and my friend! He invites us all to love God, keep His commandments, and love our neighbor.

As we choose to follow His example and move forward with faith in Christ, embrace the power of His Atonement, and remember our covenants, love fills our hearts, hope and healing raise our spirits, and bitterness and sorrow are replaced by gratitude and the patience to wait for promised blessings. At times, we may need to distance ourselves from an unhealthy situation or seek professional help. But in every case, applying simple gospel principles will help us navigate through life’s challenges in the Lord’s way.

We sometimes underestimate the strength we receive from simple acts like prayer, fasting, scripture study, daily repentance, partaking of the sacrament weekly, and regular worship in the house of the Lord. But when we recognize that we don’t need to “do some great thing” and we center ourselves on applying pure and simple doctrine, we start to see how the gospel “works wonderfully” for us, even in the most challenging circumstances. We find strength and “confidence before God,” even when we experience heartache. Elder M. Russell Ballard has reminded us many times, “It is in that simplicity that [we] will find ... peace, joy, and happiness.”

Applying the simplicity that is in Christ makes us prioritize people over processes and eternal relationships over short-term behaviors. We focus on “the things that matter most” in God’s work of salvation and exaltation instead of getting caught up in managing our ministering. We make ourselves free to prioritize the things we can do rather than being weighed down by

această simplitate în călătoria noastră de o viață ca ucenici ai lui Hristos? Președintele Nelson ne-a adus aminte să ne concentrăm asupra „[adevărului pur, a doctrinei pure și a revelației pure]” când căutăm să-L urmăm pe Salvator. Faptul de a ne întreba cu regularitate: „Ce ar dori Domnul Isus Hristos să fac?” ne oferă o îndrumare profundă. Faptul de a-I urma exemplul ne oferă o cale sigură prin incertitudine și o mână iubitoare și îndrumătoare pe care să o ținem zi de zi. El este Domnul Păcii și Păstorul cel Bun. El este Mângâietorul și Mântuitorul nostru. El este stânca noastră și refugiul nostru. El este un prieten – prietenul dumneavoastră și prietenul meu! El ne invită pe toți să-L iubim pe Dumnezeu, să ținem poruncile Sale și să ne iubim aproapele.

Când alegem să urmăm exemplul Său și mergem înainte având credință în Hristos, să acceptăm puterea ispășirii Sale și să ne amintim de legămintele noastre, dragostea ne umple inima, speranța și vindecarea ne ridică spiritul, iar amărăciunea și tristețea sunt înlocuite de recunoștință și răbdarea de a aștepta binecuvântările promise. Uneori, poate fi necesar să ne distanțăm de o situație nesănătoasă sau să căutăm ajutorul specialiștilor. Dar, în fiecare caz, punerea în practică a principiilor simple ale Evangheliei ne va ajuta să trecem prin încercările vieții în felul Domnului.

Uneori, subestimăm tăria pe care o primim prin fapte simple, cum ar fi rugăciunea, postul, studiul din scripturi, pocăința zilnică, luarea din împărtășanie în fiecare săptămână și faptul de a preaslăvi cu regularitate în casa Domnului. Dar, când recunoaștem că nu trebuie să facem „un lucru greu” și ne concentrăm asupra punerii în practică a doctrinei pure și simple, începem să vedem cum Evanghelia „funcționează minunat” – pentru noi, chiar și în cele mai grele circumstanțe. Găsim tărie și „încredere înaintea lui Dumnezeu”, chiar și atunci când avem parte de durere. Vârstnicul M. Russell Ballard ne-a amintit de multe ori: „În această simplitate [vom] găsi [pace, bucurie și fericire]”.

Punerea în practică a simplității care este în Hristos ne face să acordăm prioritate oamenilor înaintea procedurilor și prioritate relațiilor eterne înaintea comportamentelor pe termen scurt. Ne concentrăm asupra „[lucrurilor] care contează cel mai mult” în lucrarea lui Dumnezeu de salvare și exaltare în loc să ne lăsăm prinși în gestionarea slujirii noastre. Ne eliberăm pentru a acorda

the things we cannot do. The Lord reminded us: “Wherefore, be not weary in well-doing, for ye are laying the foundation of a great work. And out of small things proceedeth that which is great.” What powerful encouragement to act in simplicity and humility, whatever our circumstances are.

3. Oma Cziesla

My grandmother Marta Cziesla was a wonderful example of doing “small and simple things” to bring great things to pass. We lovingly called her Oma Cziesla. Oma embraced the gospel in the small village of Selbongen in East Prussia together with my great-grandmother on May 30, 1926.

Marta Cziesla (right) on the day of her baptism.

She loved the Lord and His gospel and was determined to keep the covenants she had made. In 1930 she married my grandfather, who was not a member of the Church. At this point it became impossible for Oma to attend Church meetings because my grandfather's farm was far away from the nearest congregation. But she focused on what she could do. Oma continued to pray, read the scriptures, and sing the songs of Zion.

Some people might have thought she was no longer active in her faith, but that was far from the truth. When my aunt and my father were born, with no priesthood in the home and no Church meetings or access to ordinances nearby, she again did what she could do and focused on teaching her children “to pray, and to walk uprightly before the Lord.” She read to them from the scriptures, sang with them the songs of Zion, and of course prayed with them—every day. A 100 percent home-centered Church experience.

In 1945 my grandfather was serving in the war far away from home. When enemies approached their farm, Oma took her two little children and left their beloved farm behind to seek refuge in a safer place. After a difficult and life-threatening journey, they finally found refuge in May of 1945 in northern Germany. They had nothing left except the clothes on their bodies. But Oma continued with what she was able to do: she prayed with her children—every day. She

prioritate lucrurilor pe care le putem face, în loc să fim împovărați de lucrurile pe care nu le putem face. Domnul ne amintește: „De aceea, nu obosiți de a face bine, deoarece voi puneți temelii unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare”. Ce încurajare puternică de a acționa cu simplitate și umilință, indiferent de circumstanțele noastre!

3. Oma Cziesla

Bunica mea Marta Cziesla a fost un exemplu minunat în ceea ce privește faptul de a face „lucruri mici și simple” pentru a înfăptui lucruri mari. Noi îi spuneam cu drag Oma Cziesla. Oma a acceptat Evanghelia în micul sat Selbongen din Prusia de Est, împreună cu străbunica mea, în data de 30 mai 1926.

Marta Cziesla (dreapta) în ziua botezului ei.

Ea Îl iubea pe Domnul și Evanghelia Sa și era hotărâtă să țină legămintele pe care le făcuse. În anul 1930, s-a căsătorit cu bunicul meu, care nu era membru al Bisericii. În acel moment, a devenit imposibil pentru Oma să participe la adunările Bisericii, deoarece ferma bunicului meu era departe de cea mai apropiată congregație. Dar ea s-a concentrat pe ceea ce putea face. Oma a continuat să se roage, să citească din scripturi și să cânte cântecele Sionului.

Este posibil ca unii oameni să fi crezut că nu mai era activă în credința ei, dar acest lucru era departe de a fi adevărat. Când s-au născut mătușa mea și tatăl meu, fără a avea preoția acasă și fără adunări ale Bisericii sau acces la rânduieli în apropiere, ea a făcut din nou ce a putut și s-a concentrat asupra faptului de a-i învăța pe copiii ei „să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului”. Ea le-a citit din scripturi, a cântat împreună cu ei cântecele Sionului și, desigur, s-a rugat cu ei – în fiecare zi. O experiență a Bisericii concentrată în proporție de 100% asupra căminului.

În anul 1945, bunicul meu lupta în război departe de casă. Când dușmanii s-au apropiat de ferma lor, Oma și-a luat cei doi copii mici și și-a lăsat ferma iubită în urmă pentru a căuta refugiu într-un loc mai sigur. După o călătorie dificilă, în care viața le-a fost pusă în pericol, ei și-au găsit în cele din urmă refugiul în luna mai a anului 1945 în nordul Germaniei. Nu mai aveau nimic în afară de hainele de pe ei. Dar Oma a continuat ceea ce a putut să facă: s-a rugat cu copiii ei – în

sang with them the songs of Zion she had memorized by heart—every day.

Life was extremely hard and for many years focused on simply making sure there was food on the table. But in 1955 my dad, then 17 years old, was going to trade school in the city of Rendsburg. He walked by a building and saw a small sign on the outside that read “Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage”—“The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.” He thought, “That is interesting; this is Mother’s church.” So when he came home, he told Oma that he had found her church.

You can imagine how she must have felt after almost 25 years of no contact with the Church. She was determined to attend the next Sunday and convinced my father to accompany her. Rendsburg was more than 20 miles (32 km) away from the little village where they lived. But this would not keep Oma from attending church. The next Sunday, she got on her bicycle together with my father and rode to church.

When the sacrament meeting started, my dad sat down in the last row, hoping it would be over soon. This was Oma’s church and not his. What he saw was not very encouraging: only a few older women in attendance and two young missionaries who effectively ran everything in the meeting. But then they started to sing, and they sang the songs of Zion that my dad had heard since he was a little boy: “Come, Come, Ye Saints,” “O My Father,” “Praise to the Man.” Hearing this little flock sing the songs of Zion he’d known since childhood pierced his heart, and he knew immediately and without a doubt that the Church was true.

The first sacrament meeting my grandmother attended after 25 years was the meeting where my father received a personal confirmation of the truthfulness of the restored gospel of Jesus Christ. He was baptized three weeks later, on September 25, 1955, together with my grandfather and my aunt.

It has been more than 70 years since that tiny sacrament meeting in Rendsburg. I often think about Oma, how she must have felt in those lonely nights, doing the small and simple things she was able to do, like praying, reading, and singing. As I stand here today in general conference and talk about my Oma, her determination

fiecare zi. Ea a cântat cu ei cântecele Sionului pe care le memorase – în fiecare zi.

Viața a fost extrem de grea și, timp de mulți ani, s-a concentrat doar asupra faptului de a se asigura că aveau mâncare pe masă. Dar în anul 1955, tatăl meu, pe atunci în vârstă de 17 ani, mergea la școala de meserii din orașul Rendsburg. A trecut pe lângă o clădire și a văzut un mic semn pe exterior pe care scria „Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage” – „Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”. El s-a gândit: „Foarte interesant; aceasta este biserica mamei”. Astfel, când s-a întors acasă, i-a spus lui Oma că găsisese biserica ei.

Vă puteți imagina cum s-a simțit după aproape 25 de ani în care nu a avut niciun contact cu Biserica. Ea era hotărâtă să meargă duminică următoare și l-a convins pe tatăl meu să o însoțească. Rendsburg se afla la mai bine de 32 de kilometri (20 de mile) distanță de micul sat în care locuiau. Dar acest lucru nu avea să o împiedice pe Oma să meargă la biserică. Duminică următoare, s-a urcat pe bicicletă împreună cu tatăl meu și au mers la biserică.

Când a început adunarea de împărtășanie, tata s-a așezat pe ultimul rând, sperând ca totul să se termine repede. Aceasta era biserica lui Oma, nu a lui. Ceea ce a văzut el nu a fost foarte încurajator: erau prezente doar câteva femei în vârstă și doi tineri misionari care conduceau efectiv toată adunarea. Dar, apoi, au început să cânte și au cântat cântecele Sionului pe care tatăl meu le ascultase de când era mic: „Veniți voi sfinți”, „Tatăl Meu”, „Laudă profetului”. Faptul că a auzit această mică turmă cântând cântecele Sionului pe care le știa din copilărie i-a străpuns inima și a știut imediat și fără nicio îndoială că Biserica este adevărată.

Prima adunare de împărtășanie la care a participat bunica mea după 25 de ani a fost adunarea în care tatăl meu a primit o confirmare personală despre veridicitatea Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. El a fost botezat trei săptămâni mai târziu, în data de 25 septembrie 1955, împreună cu bunicul și mătușa mea.

Au trecut mai bine de 70 de ani de la acea mică adunare de împărtășanie din Rendsburg. Mă gândesc adesea la Oma, la cum s-a simțit în acele nopți de singurătate, făcând lucrurile mici și simple pe care putea să le facă, cum ar fi să se roage, să citească și să cânte. În timp ce stau astăzi aici, în cadrul conferinței generale, și vorbesc

to keep her covenants and trust in the Lord notwithstanding her struggles fills my heart with humility and gratitude—not only for her but for so many of our wonderful Saints throughout the world who focus on the simplicity in Christ in their challenging circumstances, perhaps seeing little change now but trusting that great things will come to pass some day in the future.

4. Small and Simple Things

I have learned through my own experience that the small and simple things of the gospel and faithfully focusing on Christ lead us to true joy, bring about mighty miracles, and grant us confidence that all promised blessings will come to pass. This is as true for you as it is true for me. In the words of Elder Jeffrey R. Holland, “Some blessings come soon, some come late, and some don’t come until heaven; but for those who embrace the gospel of Jesus Christ, they come.” Of this I also testify in the name of Jesus Christ, amen.

despre Oma, hotărârea ei de a-și ține legămintele și de a se încrede în Domnul în pofida greutăților ei, îmi umple inima cu umilință și recunoștință – nu doar pentru ea, ci și pentru atât de mulți dintre sfinții noștri minunați din întreaga lume, care se concentrează asupra simplității în Hristos în circumstanțele lor grele, poate văzând puține schimbări acum, dar având încredere că lucruri mărețe se vor întâmpla într-o zi, în viitor.

4. Lucruri mici și simple

Am învățat din proprie experiență că lucrurile mici și simple ale Evangheliei și faptul de a ne concentra cu credință asupra lui Hristos ne duc către adevărata bucurie, înfăptuiesc miracole foarte mari și ne dau încrederea că toate binecuvântările promise se vor împlini. Acest lucru este adevărat atât pentru dumneavoastră, cât și pentru mine. Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Unele binecuvântări vin repede, altele târziu și unele nu vin decât în cer; dar, la cei care acceptă Evanghelia lui Isus Hristos, ele vin”. Despre aceasta, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.